

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: D. D.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2022, č. j. JMK 14022/2022, sp. zn. S-JMK 9132/2022/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 1. 2022, č. j. JMK 14022/2022, sp. zn. S-JMK 9132/2022/OD/VW, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 23. 11. 2021, č. j. MZi-2021/519141-11, sp. zn. OSDD/211893/2021-TL, **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne

23. 11. 2021, č. j. MZi-2021/519141-11, sp. zn. OSDD/211893/2021-TL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Dle skutkového stavu bylo za pomoci automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 16. 7. 2021 v 11:31 hod., v obci Těšany, v blízkosti budovy č. p. 275, řidič vozidla RZ: X, který není blíže znám, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena na 50 km/h, jel po odečtu toleranční odchylky měření 3 km/h skutečnou rychlostí 58 km/h. Tímto jednáním nezjištěný řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
 3. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobkyni podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu 1 500 Kč. Současně byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a shrnul průběh přestupkového řízení. Poté se zabýval posouzením správnosti a zákonnosti rozhodnutí o přestupku.
5. Žalovaný dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. V posuzované věci byly splněny veškeré zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, přičemž prvostupňový orgán prokázal, že se tohoto přestupku dopustila právě žalobkyně. Ve správním řízení bylo bezpečně zjištěno, že je žalobkyně provozovatelem daného vozidla, jakož i porušení pravidel silničního provozu tímto vozidlem. Tyto skutečnosti považuje žalovaný na základě podkladů obsažených ve správním spise za prokázané.
6. Na závěru o odpovědnosti žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu potom nic nemění ani v odvolání vznesené námitky, které žalovaný vyhodnotil *en bloc* jako nedůvodné. Pochybení pak žalovaný nezjistil ani v otázce druhu a výše uloženého správního trestu, neboť pokuta 1 500 Kč je zcela přiměřená a odůvodněná.
7. Jelikož žalovaný v postupu prvostupňového orgánu žádné vady neshledal, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobkyně pouze namítala, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť již došlo k zániku odpovědnosti za přestupek.

9. Žalobkyně upozornila, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno dne 23. 11. 2021, kdy je správní orgán I. stupně vypravil do datové schránky jejího tehdejšího zástupce. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), toho dne došlo k přerušení běhu stávající promlčecí doby a započetí běhu nové jednoleté promlčecí doby, jež uplynula dne 23. 11. 2022. Napadené rozhodnutí žalovaného ovšem bylo žalobkyni oznámeno doručením do datové schránky až dne 30. 11. 2022, tedy po uplynutí prekluzivní doby vedoucí k zániku odpovědnosti za přestupek.
10. Jelikož bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno až po zániku odpovědnosti za přestupek, žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby jej společně s rozhodnutím o přestupku zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádala uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Ve **vyjádření** ze dne 6. 4. 2023 žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako předčasně podanou odmítl. Napadené rozhodnutí totiž bylo (chybně) doručeno jen bývalému zmocněnci žalobkyně, nikoli však již žalobkyni. Z toho důvodu nemohla lhůta k podání žaloby vůbec začít běžet. Prvostupňový orgán pak napadené rozhodnutí žalovaného sám doručit nemohl.
12. Ve své **replice** ze dne 5. 5. 2023 žalobkyně zdůraznila, že jí napadené rozhodnutí bylo doručeno správním orgánem I. stupně. Dodala, že jí doručené napadené rozhodnutí má veškeré nezbytné náležitosti, přičemž není rozhodné, kdo rozhodnutí zaslal. S obsahem rozhodnutí se žalobkyně seznámila a disponuje jeho vyhotovením. Protože v řízení nebylo prokázáno, že by napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno před zánikem odpovědnosti za přestupek, trvá žalobkyně na nezákonnosti rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. Následně se krajský soud v rámci podmínek řízení podrobně zabýval včasností podané žaloby, tj. tím, zda byla žaloba podána ve lhůtě ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud tak činil v kontextu procesní obrany žalovaného, dle něhož nebylo napadené rozhodnutí žalobkyni řádně doručeno (tj. oznámeno), protože nemohla lhůta k podání žaloby začít běžet a na podanou žalobu je tudíž nezbytné nahlížet jako na předčasně podanou.
15. Na tomto místě krajský soud uvádí, že v souzené věci není mezi účastníky sporné, že napadené rozhodnutí žalovaný doručil výhradně do datové schránky zmocněnce žalobkyně Ing. J., a to dne 28. 1. 2022. Právě tak mezi účastníky řízení nepanuje spor ani o tom (a tato skutečnost plyne taktéž z předloženého správního spisu), že v okamžiku doručení napadeného rozhodnutí žalovaným již Ing. J. nedisponoval platným zmocněním, jelikož ve věci udělená plná moc pro zastupování v řízení o přestupku byla časově omezena s platností do 31. 12. 2021. Krajský soud připouští a souhlasí s žalovaným v tom, že pokud by bylo napadené rozhodnutí doručeno jen a pouze bývalému zástupci žalobkyně, skutečně by nemohlo dojít k oznámení rozhodnutí

vyvolávajícímu účinky rozhodné z hlediska běhu žalobní lhůty ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. a podanou žalobu by bylo třeba pro její předčasnost odmítnout.

16. V nyní souzené věci má však zdejší soud za prokázané, že napadené rozhodnutí bylo oznámeno i žalobkyni samotné, a to doručením do její datové schránky prvostupňovým orgánem dne 30. 11. 2022. Jelikož žalobkyně v průběhu soudního řízení poukazovala na to, že jí mělo být napadené rozhodnutí žalovaného (na její vlastní žádost) doručeno správním orgánem I. stupně, na důkaz čehož předložila též příslušnou doručenkou ze dne 30. 11. 2022, rozhodl se zdejší soud tyto skutečnosti ověřit dotazem ke správnímu orgánu I. stupně. Ten v přípisu ze dne 18. 7. 2024 k výzvě soudu jednoznačně potvrdil, že dne 30. 11. 2022 žalobkyni do datové schránky skutečně doručil kopii (resp. stejnopis) napadeného rozhodnutí žalovaného obsahující i vyznačenou doložku právní moci a vykonatelnosti. Za této situace tudíž dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba nebyla podána předčasně, nýbrž ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., jelikož byla do datové schránky zdejšího soudu doručena v rozmezí dvou měsíců (tj. dne 23. 12. 2022) od okamžiku doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalobkyni.
17. Pouze na okraj soud poznamenává, že nesdílí přesvědčení žalovaného, že doručení napadeného rozhodnutí prvostupňovým orgánem odporuje zákonné úpravě oznamování rozhodnutí, a tedy nemůže vyvolat požadované právní následky. Soud připomíná, že v souzené věci byl žalobkyni doručen stejnopis (kopie) napadeného rozhodnutí do datové schránky, přičemž toto doručení má dle § 17 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou. Byla tudíž splněna základní (formální) podmínka oznámení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Byť s ohledem na dvojinstančnost správního řízení a s tím související diverzifikaci procesních úkonů jistě není běžné, aby odvolací rozhodnutí účastníkům řízení doručoval správní orgán rozhodující v řízení na prvním stupni, nemusí podle názoru krajského soudu takový postup nutně představovat procesní vadu s vlivem na zákonnost (resp. zde právní účinky) takto doručeního rozhodnutí. Podstatné je, aby rozhodnutí bylo doručeno zákonem předpokládaným způsobem (doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou) a aby se účastník řízení s jeho obsahem fakticky seznámil. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci.
18. Jelikož v souzené věci krajský soud shledal naplnění nezbytných podmínek řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. **Žaloba je důvodná.**
21. V žalobě žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí proto, že jí dané rozhodnutí bylo doručeno až po zániku odpovědnosti za přestupek. Krajský soud se proto v kontextu této argumentace zabýval tím, zda mohla být vůči žalobkyni uplatněna odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla či nikoliv.
22. Podle § 30 písm. a) zákona o přestupcích platí, že: „*Promlčecí doba činí 1 rok.*“ Podle § 32 odst. 2 téhož zákona platí, že: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení*

o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“

23. Zdejší soud při posouzení zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla vycházel ze závěrů odborné komentářové literatury a judikatury Nejvyššího správního soudu, jež shodně dovozují, že s ohledem na prekluzivní povahu promlčecí doby musí být o přestupku vydáno pravomocné rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud poukazuje zejména na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, podle nichž nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. V totožném duchu se pak vyslovil Nejvyšší správní soud např. i v rozsudku ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, v němž konstatoval, že: „*Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). I když byla citovaná judikatura formována ve vztahu k předchozí právní úpravě obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb., potvrdil Nejvyšší správní soud její plnou aplikovatelnost i na současný zákon o přestupcích (viz zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 As 255/2020-23).
24. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že prvostupňový orgán zahájil příkazem ze dne 5. 10. 2021 s žalobkyní správní řízení o přestupku provozovatele vozidla, v jehož rámci vydal dne 23. 11. 2021 rozhodnutí o přestupku. To doručil dne 26. 11. 2021 do datové schránky tehdejšího zmocněnce žalobkyně Ing. J. Poté podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které doručil dne 28. 1. 2022 taktéž prostřednictvím datové schránky Ing. J.
25. Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tedy v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích došlo k přerušení běhu stávající promlčecí doby a započetí běhu nové roční promlčecí doby, jež uplynula podle pravidel pro počítání lhůt dne 23. 11. 2022. Jak soud zjistil, napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno do datové schránky dne 30. 11. 2022, tedy až po uplynutí promlčecí (prekluzivní) doby, v níž byl žalovaný jako odvolací správní orgán povinen přestupek žalobkyně projednat. Dřívější doručení před uplynutím prekluzivní lhůty nelze ze správního spisu prokázat. Doručení napadeného rozhodnutí bývalému zmocněnci žalobkyně nelze považovat za účinné, neboť zmocnění Ing. M. J. udělené dne 2. 8. 2021 k zastupování žalobkyně bylo časově omezeno do 31. 12. 2021.
26. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nabylo právní moci (srov. § 73 odst. 1 s. ř.) poté, co odpovědnost žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla zanikla. Námitku žalobkyně proto krajský soud vyhodnotil jako důvodnou.
27. Požadavkem žalobkyně na nezveřejňování údajů o žalobkyni a jejím právním zástupci se krajský soud nezabýval, neboť tento nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto soudního řízení, tj. s přezkumem zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud odkazuje na závěry formulované Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020-4: „*Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud*

nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu“ (shodně např. taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019-42).

VI. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou, pročez soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí stejně jako jemu předcházející rozhodnutí o přestupku, zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.). Vzhledem k uplynutí prekluzivní lhůty nastaly podmínky i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žalobkyně shledána vinnou a potrestána za spáchání přestupku provozovatele vozidla.
29. V navazujícím řízení jsou správní orgány povinny řízení o přestupku provozovatele vozidla zastavit dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, neboť odpovědnost žalobkyně za přestupek zanikla. Tímto právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byla žalobkyně ve věci úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
31. Z důvodu soudního řízení vznikly žalobkyni náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a (ii) náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Podle soudního spisu učinil zástupce žalobkyně (Mgr. Voříšek) v řízení prokazatelně dva úkony právní služby, konkrétně převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby v sazbě 3 100 Kč za každý úkon (celkem 6 200 Kč). Dále mu náleží i náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za každý úkon (celkem 600 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně soudu prokázal, že je plátcem DPH, navýšil zdejší soud odměnu za zastupování žalobkyně o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobkyni náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. srpna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

